

"לדורות"**סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל****שאלון לרישום קורות ניצול/ת השואה**

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

את השאלון המלא נא לשלוח לדוא"ל: ledorot@pmo.gov.il פרטים נוספים ושאלות בטלפון כוכבית 8840*

נא למלא את הפרטים האישיים בנספח ולאשר בחתימתכם את פרסום הסיפור באתר.

יש לשלוח את הנספח בדואר: ת.ד. 2512 מגדלי ויטה בני ברק 5112401 או בפקס: 02-5605034
ניתן לסרוק את הנספח ולהעבירו בדוא"ל בצמוד לשאלון.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: בן עמי	שם פרטי: רחמים (רמי)
---------------------	-------------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: בן-חמו	בלועזית Ben-Hemo	שם נעורים:
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: רחמים	בלועזית Rahamim	מין: זכר
מקום לידה (ישוב, מחוז): גרסיף	בלועזית Gercif	ארץ לידה: מרוקו
שם פרטי של האב: יעקב	שם פרטי ושם נעורים של האם: זהבה כהן	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה): שם נעורים של האישה:		
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: גרסיף, מרוקו	בלועזית Gercif	ארץ המגורים: מרוקו
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ):		
האם היית בגטאות? אילו ומתי? לא חייתי בגטו. היה רובע בו חיו כל היהודים, אך לא מכפיייה		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
מקום השחרור:	תאריך השחרור:	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?		לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)?
מקומות/מחנות בדרך לארץ: מחנה עולים קונדרנס	שנת עליה: 1948	שם האנייה (אם עלה בדרך הים):

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון):נא לכתוב בגוף ראשון

גדלתי בגרסיף, עיר במרוקו, ברובע בו חיו כל יהודי האזור.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה,האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

היה בסיס צבאי ובו שירתו חיילים צרפתים סמוך לעיר. למעשה נודע לי על סיומה של המלחמה בזכות החגיגות ותלוכות הניצחון שערכו אותם חיילים בעיר.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

ב1948 בן דודו של אבי נרצח ע"י פורעים ערבים והוא נקבר ממחוץ לעוג'דה, עיירה על גבול אלג'יריה. אני ומשפחתי ניצלנו את ההלוויה כהזדמנות לברוח לאלג'יריה. באלג'יריה יהודים מקומיים תדרכו את המשפחה להגיע למקום מסויים, משם עלינו על אנייה של הצבא הצרפתי למרסיי בצרפת, כל המשפחה יחד. בנמל היו נציגים שהיו אחראים על העלייה לארץ והם הפנו אותנו למחנה עולים "קונדרנס". בשלב הזה ופדנו הילדים מההורים. אני וחלק מאחיי הועברנו למחנה עולים "דוד" שם התאמנו והוכשרנו לקראת העלייה לארץ במשך כחודשיים. בחורף של 1948 עלינו יחד הילדים וההורים על ספינת דייגים קטנה לכיוון חופי הארץ. היינו ללא ציוד כלל, האנייה שטה משך 24 יום ורבים מתו בדרך.

הגענו בספטמבר לחוף חיפה ונשלחנו לבית עולים בבנימינה. חיינו כעשרים משפחות בצרף במשך כשלוש שבועות. הצינו לאבי כל מיני מגורים להתיישב בהם, אך הוא התעקש על ירושלים, שהייתה בלתי אפשרית לכניסה באותו הזמן בשל המלחמה. לקחו אותנו לעין-כרם, כאשר היה מחנה צבאי ששמר עלינו. הנסיעה לשם הותר רק בלילה, היו משוריינים שהגנו עלינו, כאשר התחבאנו באמצעות ברזנט. באותה תקופה היו בעין-כרם פעולות תקיפה של פדיונים, לכן היה אסור לצאת החוצה במהלך היום. האוכל היה דל מאוד. לאט לאט התאקלמנו שם.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

בעין כרם היה בי"ס ערב, עד שהוקם בי"ס מסודר לילדים כבר הייתי בוגר, בן 13. היה לי מורה ישראלי מוצא תימני, קהתי אליהו שמו, שארגן את הילדים ללימוד. ביום עזרתי למשפחה, עבדתי בכל מיני עבודות- בבית קפה, אח"כ כפועל במחצבה בקטל של אבן וסיד יחד עם אבי. חיינו מהבוסתנים באזור ומקניות מצומצמות שליתים ערכו ההורים. בערב הייתה לנו פעילות של תנועת הנוער העובד.

בגיל 16.5 התגייסתי לתותחנים. שירתי שנתיים וחצי. לאחר השחרור המורה קהתי עזר לי למצוא עבודה בפעל נעליים, שם התחלתי את מסלול ההתקדמות שלי. במקביל למדתי בבי"ס ערב "מיטשל" לפועלים ברחביה. יולי 1957 התחתנתי, לא היה לנו גרוש. עברנו יחד לשכונת מקור ברוך, חיינו בחדר בשכירות. שנה לאחר מכן נולד בנו הבכור, חיים.

ב1959 נבחרתי לראשות הועד במפעל. נשלחתי לקורס טכנאי ייצור ועברתי למחלקת הנדסת ייצור, כאשר ב1963 מוניתי למנהל המחלקה. ב1967 אחרי פרוץ המלחמה נקראתי לצבא. אבל, משום שהיינו הפעל הגדול בארץ לייצור נעלי צבא שוחררתי אחרי חודש חזרה למפעל על מנת לנהלו. ב1969 התמניתי למנהל כוח אדם וכן לסמנכ"ל המפעל כולו. ניהלתי את המפעל הצורה מוצלחת עד 1979, אז פוטרתי. משם התגלגלתי בין כמה עבודות, עד לפרישתי בגיל 70.

לאשתי נתגלתה מחלת הסרטן לאחר ששבנו מחתונת הבן בכור באיטליה. נשארתי איתה שנה שלמה בבית בעת המחלה. היא נפטרה ב1987. כיוון שאני מעולם לא זכיתי ללמוד באופן מסודר, מאוד לחצתי על הילדים ללמוד. הם כולם סיימו בית ספר עממי עם ציונים מעולים, שני הגדולים הלכו לאחר מכן לביה"ס בוויאר. הילדים המשיכו לתארים מתקדמים באוניברסיטה והגיעו למשרות בכירות מאוד בשירות הציבורי.

ראיון: ירושלים, מרץ 2014